

C-595/23. sz. [Cuprea]ⁱ ügy**Előzetes döntéshozatal iránti kérelem****A benyújtás napja:**

2023. szeptember 26.

A kérdést előterjesztő bíróság:

Corte di appello di Napoli (Olaszország)

Az előzetes döntéshozatalra utaló határozat kelte:

2023. szeptember 7.

Az alap-büntetőeljárás résztvevője:

EDS

[omissis]

CORTE D'APPELLO DI NAPOLI (nápolyi fellebbviteli bíróság, Olaszország)

Sezione specializzata per le misure di prevenzione (a megelőző intézkedésekkel kapcsolatban eljáró tanács)

[omissis]

VÉGZÉS

amellyel az uniós intézmények jogi aktusainak érvényességével és értelmezésével kapcsolatban az eljáró bíróság előzetes döntéshozatal iránti kérelmet terjeszt az Európai Unió Bírósága elé (az Európai Unió működéséről szóló szerződés 267. cikke)

**SÜRGŐSSÉGI ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ELJÁRÁS IRÁNTI
KÉRELEM**

(az Európai Unió Bírósága eljárási szabályzatának 107. cikke)

ⁱ A jelen ügy neve fiktív. Az nem egyezik az eljárásban részt vevő egyetlen fél valódi nevével sem.

A Corte di Appello di Napoli, sezione specializzata *ope legis* per le misure di prevenzione (nápolyi fellebbviteli bíróság, a megelőző intézkedésekkel kapcsolatban eljáró, jogszabály által létrehozott tanács) [omissis]

az EDS [omissis] [a felperes adatai]

által indított végrehajtási eljárásban,

tekintettel a 2023. május 15-én benyújtott, arra irányuló kérelemre, hogy a Schengeni Információs Rendszerből (SIS) töröljék az európai elfogatóparancsra vonatkozó figyelmeztető jelzést, amelyet Románia mint tagállam bocsátott ki EDS ellen a bukaresti ítélőtábla által hozott, a román legfőbb semmitő- és ítélőszék 2019. február 7-i 32/A. sz. ítéletével megváltoztatott 2017. július 10-i 148. sz. büntetőítélet végrehajtása céljából;

[omissis] [nemzeti eljárás]

MEGÁLLAPÍTTJA A KÖVETKEZŐKET:

1.§ Tényállás

Románia mint tagállam kibocsátotta a bukaresti ítélőtábla 2019. február 8-án kelt 6536/2/2008. sz. európai elfogatóparancsát a 2017. július 10-i 148. sz. román büntetőítélet végrehajtása céljából, amely ítéletet ugyanezen bukaresti ítélőtábla hozta, és amely ítélet jogerős és végrehajtható a legfőbb semmitő- és ítélőszék 2019. február 7-i 32/A. sz. ítéletét követően, amely részben megváltoztatta azt az EDS ellen kiszabott 5 év és 6 hónap szabadságvesztés büntetés tekintetében.

Ezzel egyidejűleg Románia mint tagállam (*a rendőrségi együttműködés és a büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködés terén a Schengeni Információs Rendszer (SIS) létrehozásáról, működéséről és használatáról szóló,*) 2018. november 28-i (EU) 2018/1862 európai parlamenti és tanácsi rendelet 26. cikkének (1) bekezdése alapján figyelmeztető jelzést vitt be a Schengeni Információs Rendszerbe (SIS) EDS letartóztatása céljából, hogy a 2019. február 8-i 6536/2/2008. sz. európai elfogatóparancs alapján átadják őt Románia részére.

EDS-t tehát 2020. január 13-án Olaszországban letartóztatták, és a kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtása tekintetében illetékes Corte d'appello di Napoli (nápolyi fellebbviteli bíróság) eljárás alá vonta.

A 2020. szeptember 15-i 20/2020. sz. – 2020. szeptember 26-tól jogerős – ítéletével a Corte d'appello di Napoli (nápolyi fellebbviteli bíróság) megtagadta EDS-nek Románia mint tagállam részére történő átadását, és egyúttal elismerte az európai elfogatóparancs alapjául szolgáló román büntetőítéletet, valamint elrendelte, hogy a büntetést Olaszországban, saját nemzeti joga szerint hajtsák végre.

Az EDS-sel szemben elismert büntetés végrehajtása az olasz nemzeti jog szerint 2022. július 15-én ténylegesen megkezdődött Olaszországban.

A Corte d'appello di Napoli (nápolyi fellebbviteli bíróság) mint az elismert büntetés végrehajtásáért felelős bíróság ezt követően a 2022. október 11-i jogerős végzésével a codice di procedura penale (olasz büntetőeljárás törvénykönyv) 673. cikke alapján a büntetés végrehajtását befejezettnek nyilvánította, és egyúttal visszavonta az elismerő ítéletet arra hivatkozással, hogy az Olaszországban történő végrehajtás céljából elismert román büntetőítélet végrehajthatósága megszűnt.

Románia mint tagállam a mai napig nem törölte az EDS-re vonatkozó figyelmeztető jelzést a 2018. november 28-i (EU) 2018/1862 európai parlamenti és tanácsi rendelet 55. cikke alapján, és nem vont vissza a vele szemben kibocsátott európai elfogatóparancsot sem, annak ellenére, hogy az átadást megtagadták, valamint ezzel egyidejűleg az ítéletet Olaszországban végrehajtás céljából elismerték és az olasz nemzeti jog szerint végrehajtották.

A figyelmeztető jelzés törlését a Ministero della Giustizia italiano (olasz igazságügyi minisztérium) 2022. augusztus 24-én kérte Romániától mint tagállamtól. Románia 2022. augusztus 30-án azt a választ adta, hogy az európai elfogatóparancsot nem vonja vissza, mivel az Európai Unió Bírósága elé előzetes döntéshozatal iránti kérelmet terjesztettek elő, és ezért az eljárást felfüggesztették.

A bukaresti ítélőtábla 2023. február 2-i ítéletével visszavonta az Európai Unió Bírósága elé előterjesztett előzetes döntéshozatal iránti kérelmét, és elutasította az EDS által az európai elfogatóparancs visszavonása és a figyelmeztető jelzés SIS-ből való törlése iránt benyújtott kérelmet.

Következésképpen az olasz igazságügyi minisztérium kérelemmel fordult a bukaresti ítélőtáblához (2023. március 9-i feljegyzés) és a román igazságügyi minisztériumhoz (2023. május 9-i feljegyzés), hogy vonják vissza az európai elfogatóparancsot, és töröljék a figyelmeztető jelzést a SIS-ből.

A román legfőbb semmítő- és ítélőszék 2023. március 11-i ítéletében elutasította EDS fellebbezését, és megállapította, hogy mivel Olaszország elismerte a román büntetőítéletet végrehajtás céljából, az e végrehajtással kapcsolatos minden kérdés kizárólag a végrehajtásért felelős olasz bíróságnak mint az elismert ítéletet végrehajtó állam bíróságának hatáskörébe tartozik.

Mindezek alapján EDS ismét végrehajtási eljárást indított a Corte d'appello di Napoli (nápolyi fellebbviteli bíróság) mint végrehajtási bíróság előtt, arra hivatkozva, hogy bár a Románia által európai elfogatóparancs alapján kért átadását elutasították, és az európai elfogatóparancs alapjául szolgáló román büntetőítéletet Olaszországban elismerték, valamint e büntetés olaszországi végrehajtása megkezdődött és be is fejeződött, Románia mint tagállam még nem vont vissza az európai elfogatóparancsot, és a figyelmeztető jelzést sem törölte a SIS-ből.

EDS a jelen bíróság előtt azt kifogásolja, hogy ez a helyzet – mivel a román jog alapján rendelkezésre álló valamennyi kereseti és fellebbezési lehetőséget eredménytelenül kimerítette – a személyes szabadságának és a szabad mozgáshoz való jogának jogellenes korlátozását eredményezi, mivel a figyelmeztető jelzés SIS-ből való törléséig továbbra is letartóztatják minden olyan tagállamban, ahová utazik.

Ennek bizonyítékként EDS dokumentálta, hogy 2021. augusztus 9-én, a Corte d'appello di Napoli (nápolyi fellebbviteli bíróság) által hozott, átadást megtagadó ítéletet követően és az elismert ítélet végrehajtásának megkezdését megelőzően Görögországba utazott nyaralni, és Míkonosz szigetének rendőrsége ugyanezen 2019. február 8-i román európai elfogatóparancs végrehajtása céljából letartóztatta. Az eljárás végén az égei-tengeri fellebbviteli bíróság (Görögország) 2021. szeptember 8-i ítéletében megtagadta az átadást, mivel az európai elfogatóparancs alapjául szolgáló ítéletet Olaszországban már elismerték végrehajtás céljából, az átadás megtagadása mellett.

A személyes szabadsága és a szabad mozgáshoz való jogának védelme érdekében EDS tehát azt kérte a Corte d'appello di Napolitól (nápolyi fellebbviteli bíróság) mint az elismert ítélet végrehajtásáért felelős bíróságtól, hogy rendelje el a figyelmeztető jelzés SIS-ből való törlését és az európai elfogatóparancs visszavonását, vagy másodlagosan, hogy az Európai Unió működéséről szóló szerződés 267. cikke alapján terjesszen előzetes döntéshozatal iránti kérelmet az Európai Unió Bírósága elé az uniós intézmények jogi aktusainak értelmezésére és érvényességére vonatkozóan.

2.§ Az olasz nemzeti jogi rendelkezések

A 2005. április 22-i 69. sz. törvény (*Disposizioni per conformare il diritto interno alla decisione quadro 2002/584/GAI del Consiglio, del 13 giugno 2002, relativa al mandato d'arresto europeo e alle procedure di consegna tra Stati membri, a nemzeti jognak az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB kerethatározatnak való megfelelése érdekében hozott rendelkezésekről*) 18bis. cikke az EDS-nek Románia mint tagállam részére történő átadását megtagadó ítélet meghozatalának időpontjában hatályos szövegében úgy rendelkezett, hogy a fellebbviteli bíróság megtagadhatja az átadást, „*ha az európai elfogatóparancsot azon átadni kért személlyel szemben kiszabott szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából bocsátották ki, aki olasz állampolgár vagy az Európai Unió valamely másik tagállamának állampolgára, és jogszerűen és ténylegesen az olasz állam területén lakik vagy tartózkodik, feltéve, hogy a fellebbviteli bíróság úgy rendelkezik, hogy a büntetés vagy az intézkedést Olaszországban hajtják végre a nemzeti jognak megfelelően*”.

Ennélfogva, mivel a feltételek teljesültek EDS javára, a Corte d'appello di Napoli (nápolyi fellebbviteli bíróság) 20/2020. sz. ítéletében megtagadta az átadást, és

elrendelte, hogy az európai elfogatóparancs alapjául szolgáló román büntetőítéletben kiszabott büntetést Olaszországban a saját nemzeti jogának megfelelően kell végrehajtani.

A 2010. szeptember 7-i 161. sz. decreto legislativo (felhatalmazáson alapuló törvényerejű rendelet) (*Disposizioni per conformare il diritto interno alla Decisione quadro 2008/909/GAI relativa all'applicazione del principio del reciproco riconoscimento alle sentenze penali che irrogano pene detentive o misure privative della libertà personale, ai fini della loro esecuzione nell'Unione Europea*, a nemzeti jognak a kölcsönös elismerés elvének büntetőügyekben hozott, szabadságvesztés-büntetéseket kiszabó vagy szabadságelvonással járó intézkedéseket alkalmazó ítéleteknek az Európai Unióban való végrehajtása céljából történő alkalmazásáról szóló 2008/909/IB kerethatározatnak való megfelelése érdekében hozott rendelkezésekről) 24. cikke előírja, hogy amennyiben a fellebbviteli bíróság megtagadja a büntetőítéleten alapuló európai elfogatóparancs alapján kért átadást, és elrendeli a büntetés Olaszország területén való végrehajtását, egyúttal az Olaszországban történő végrehajtás céljából el kell ismernie az európai elfogatóparancs alapjául szolgáló külföldi büntetőítéletet, amennyiben a feltételek teljesülnek.

Ennélfogva, mivel a feltételek teljesültek EDS javára, a Corte d'appello di Napoli (nápolyi fellebbviteli bíróság) a 20/2020. sz. ítéletében, miután megtagadta az átadást, és elrendelte a büntetés Olaszországban történő végrehajtását, elismerte a román büntetőítéletet az Olaszországban történő végrehajtás céljából.

A 2010. szeptember 7-i 161. sz. felhatalmazáson alapuló törvényerejű rendelet 16. cikke előírja, hogy az elismerő ítélet meghozatalát követően a büntetést az olasz jog szerint kell végrehajtani, [omissis] beleértve az egyéni és közkegyelemre vonatkozó szabályokat is.

Ennélfogva, mivel a feltételek teljesültek EDS javára, az elismert büntetést (öt év és hat hónap szabadságvesztés) a 2006. évi 241. sz. törvény által elismert közkegyelem következtében három év szabadságvesztés erejéig elengedettnek nyilvánították.

A 2010. szeptember 7-i 161. sz. felhatalmazáson alapuló törvényerejű rendelet 7. cikke előírja, hogy amennyiben Olaszország olasz büntetőjogi ítélet végrehajtását átadja külföldre, a büntetés végrehajtása nem hajtható végre Olaszországban, ha ugyanezen ítélet végrehajtása a végrehajtó állam területén megkezdődött, kivéve az elítélt személynek a fogva tartásból való megszökésének esetét.

Az olasz nemzeti jog tehát előírja, hogy ha valamely tagállam az Európai Unió egy másik tagállamának igazságügyi hatósága által hozott külföldi büntetőítéletet végrehajtás céljából elismerte, és a büntetés végrehajtása a végrehajtó államban megkezdődött, a kibocsátó állam elveszíti a büntetés végrehajtására vonatkozó

hatáskörét, azon egyetlen esetet kivéve, ha az elítélt személy a fogva tartásból megszökik.

Úgy tűnik tehát, hogy az európai elfogatóparancs alapján kért átadás megtagadása, a román büntetőítéletnek az Olaszországban történő végrehajtás céljából történő elismerése és az Olaszországban elismert büntetés végrehajtásának megkezdése miatt EDS jogosult arra, hogy a Románia mint tagállam által 2019. február 8-án vele szemben kibocsátott európai elfogatóparancsot visszavonják, valamint a SIS-be ennek megfelelően bevitt figyelmeztető jelzés töröljék.

Az európai elfogatóparancs visszavonásának Románia mint tagállam általi elmulasztása és mindenekelőtt a vonatkozó figyelmeztető jelzésnek a SIS-ből történő törlésének elmulasztása tehát közvetlenül, jelenleg és ténylegesen veszélyezteti a személyi szabadságát és az Európai Unión belüli szabad mozgáshoz való jogát, mivel bármely európai határ átlépésekor fennáll a letartóztatásának veszélye.

Az olasz nemzeti jog azonban nem írja elő, hogy az olasz bíróság, mint a végrehajtó állam bírósága, jogosult lenne elrendelni egy másik kibocsátó tagállam által kibocsátott európai elfogatóparancs visszavonását vagy törölni a SIS-be egy másik kibocsátó tagállam által bevitt figyelmeztető jelzést.

Ennélfogva az olasz nemzeti jogot annak rendelkezéseinek szövege szerint alkalmazva nem lehet helyt adni EDS kérelmének, mivel a végrehajtó államnak nincs hatásköre arra, hogy elrendelje a kibocsátó állam által kibocsátott európai elfogatóparancs visszavonását, vagy hogy a kibocsátó állam által a SIS-be bevitt figyelmeztető jelzést törölje.

Ennélfogva ezt a következtetést össze kell vetni az uniós jog szabályaival annak értékelése érdekében, hogy e jog értelmezhető-e úgy, és olyan értelemben érvényes-e, hogy a végrehajtó állam bírósága számára ilyen hatáskört ismer el.

3.§ Az európai uniós jogi rendelkezések

(Az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló,) 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározat 4. cikkének 6. pontja előírja, hogy a végrehajtó tagállam igazságügyi hatósága megtagadhatja az átadást, ha az elfogatóparancsot büntetés végrehajtása céljából kibocsátották ki, és az elítélt személy a végrehajtó állam állampolgára, vagy a végrehajtó államban lakik vagy ott tartózkodik, feltéve, hogy a végrehajtó állam vállalja, hogy saját hazai jog szerint végrehajtja a büntetést.

(A kölcsönös elismerés elvének büntetőügyekben hozott, szabadságvesztés büntetéseket kiszabó vagy szabadságelvonással járó intézkedéseket alkalmazó ítéleteknek az Európai Unióban való végrehajtása céljából történő alkalmazásáról szóló,) 2008. november 27-i 2008/909/IB kerethatározat 25. cikke előírja, hogy amikor a végrehajtási tagállam igazságügyi hatósága a 2002. június 13-i

2002/584/IB tanácsi kerethatározat 4. cikkének 6. pontja alapján megtagadja az átadást, a büntetőjogi végrehajtás céljából történő elismerésről szóló, 2008. november 27-i 2008/909/IB kerethatározat szabályait is alkalmazni kell.

Ennélfogva [abban] az esetben, ha a végrehajtó állam igazságügyi hatósága megtagadja az átadást a 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározat 4. cikkének 6. pontja alapján, és a büntetésnek a területén és a nemzeti joga szerint történő végrehajtását rendeli el, a 2008. november 27-i 2008/909/IB tanácsi kerethatározat 22. cikkének (1) bekezdése is alkalmazandó, amely előírja, hogy a kibocsátó állam nem folytathatja a büntetés végrehajtását, miután az a végrehajtó állam területén megkezdődött (kivéve az elítélt személynek a fogva tartásból való megszökésének esetét).

EDS tekintetében a végrehajtó állam igazságügyi hatósága, a Corte d'appello di Napoli (nápolyi fellebbviteli bíróság) a 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározat 4. cikkének 6. pontja alapján megtagadta az átadást, és elrendelte a büntetés Olaszországban és a saját nemzeti joga szerint történő végrehajtását, miután a 2008. november 27-i 2008/909/IB tanácsi kerethatározat 25. cikke alapján elismerte a román büntetőítéletet.

A büntetés végrehajtása Olaszországban mint végrehajtó államban megkezdődött, és így Románia mint kibocsátó tagállam a 2008. november 27-i 2008/909/IB tanácsi kerethatározat 22. cikkének (1) bekezdése értelmében elveszítette a büntetés végrehajtására vonatkozó hatáskörét – az elítélt személy [omissis] nem szökött meg a fogva tartásból, [így] a szabály alóli kivétel nem alkalmazható.

Úgy tűnik tehát, hogy EDS jogosult arra, hogy a Románia mint tagállam által 2019. február 8-án kibocsátott európai elfogatóparancsot visszavonják és az ugyanezen tagállam által a SIS-be bevitt figyelmeztető jelzést töröljék, mivel a végrehajtó állam bírósága Olaszországban kezdeményezte az elismert büntetés végrehajtását, és a végrehajtást is befejezettnek nyilvánította.

3.1.§ Ennélfogva meg kell vizsgálni, hogy az uniós jog előír-e olyan jogi eszközöket, amelyek közvetlenül védik az elítélt személy azon jogát, hogy az európai elfogatóparancs és a SIS figyelmeztető jelzés következtében ne lehessen ellene további büntetőeljárást indítani, ha az elismert büntetés végrehajtása a végrehajtó állam területén megkezdődött.

(A rendőrségi együttműködés és a büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködés terén a Schengeni Információs Rendszer (SIS) létrehozásáról, működéséről és használatáról szóló,) 2018. november 28-i (EU) 2018/1862 európai parlamenti és tanácsi rendelet 55. cikkének (1) bekezdése előírja, hogy az ugyanezen rendelet 26. cikke alapján a SIS-be bevitt figyelmeztető jelzéseket három különböző és önálló esetben törölni kell: 1) ha az európai elfogatóparancs útján átadni kért személyt átadták a kibocsátó államnak; 2) ha a nemzeti jog szerint illetékes igazságügyi hatóság visszavonta az európai elfogatóparancs

alapjául szolgáló bírósági határozatot; 3) ha az 53. cikkben foglalt szabályozás alapján a figyelmeztető jelzés időtartamára vonatkozó határidő lejárt.

E tekintetben meg kell jegyezni, hogy az 55. cikk nem írja elő a SIS-be a 26. cikk alapján bevitt figyelmeztető jelzés törlését abban az esetben, ha az átadást a 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározat 4. cikkének 6. pontja alapján megtagadták, és a büntetőítéletnek a 2008. november 27-i 2008/909/IB tanácsi kerethatározat 25. cikke szerinti elismerését követően elrendelték, hogy a büntetést a végrehajtó állam területén, saját nemzeti joga szerint hajtsák végre.

A jelen fellebbviteli bíróság álláspontja szerint ez a hiányzó rendelkezés pusztán a szabályozás összehangolásának hiányából fakad, és azt értelmezés útján kell kiegészíteni.

Nyilvánvaló, hogy miért kell törölni a figyelmeztető jelzést, amikor a személy átadása megtörtént: az európai elfogatóparancsot végrehajtották, és így ugyanazt a személyt a továbbiakban nem kell keresni vagy letartóztatni az említett elfogatóparanccsal összefüggésben, amelynek joghatásai immár kimerültek.

Az is egyértelmű, hogy általában miért nem törölhető a figyelmeztető jelzés, ha a személyt nem adták át: az átadása megtagadásának okai különbözőek, egyesek kötelezőek, mások nem, némelyik ideiglenes, mert a keresett személy ideiglenes körülményeihez vagy minőségéhez kapcsolódik, némelyik egyes tagállamokban alkalmazható, másokban nem.

Ezen okok miatt teljesen észszerű, hogy a SIS figyelmeztető jelzés főszabályként nem törölhető, ha a személyt nem adták át. Az említett személyt ugyanis továbbra is keresni kell, vagy adott esetben le kell tartóztatni ugyanannak az európai elfogatóparancsnak a végrehajtása keretében, bár különböző helyen, időben és/vagy körülmények között.

Egyébként pedig éppen ezen okból ugyanezen 2018. november 28-i 2018/1862/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet 24. és 25. cikke előírja, hogy minden tagállam jogosult arra, hogy a kibocsátó tagállam SIRENE irodáját megkérje arra, hogy a figyelmeztető jelzést olyan értelmű megjelöléssel lássa el, amely megakadályozza a SIS-be bevitt figyelmeztető jelzéssel kért intézkedésnek a megjelölés csatolását kérő tagállam területén történő végrehajtását. Ebben az esetben a kibocsátó tagállam SIRENE irodája köteles csatolni a megjelölést.

Ezzel szemben észszerűtlen a figyelmeztető jelzésnek a SIS-ből történő törlése előírásának elmaradása abban az esetben, ha az átadást a 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározat 4. cikkének 6. pontja alapján megtagadták, és a büntetőítéletnek a 2008. november 27-i 2008/909/IB tanácsi kerethatározat 25. cikke szerinti elismerését követően elrendelték a büntetésnek a végrehajtó állam területén saját nemzeti joga szerint történő végrehajtását.

Ebben az esetben ugyanis az európai elfogatóparancs elérte célját, ugyanúgy, mint a személynek a kibocsátó állam részére történő átadása esetén.

Elvégre amikor a személyt átadták a kibocsátó állam részére, a figyelmeztető jelzést törölni kell a SIS-ből, mivel az európai elfogatóparancsot végrehajtották, és annak joghatásai kimerültek. Ugyanezen, 2018. november 28-i (EU) 2018/1862 európai parlamenti és tanácsi rendelet (46) preambulumbekzdése is kimondja, hogy „[a] figyelmeztető jelzés csak annyi ideig őrizhető meg, amennyi idő a bevitele céljának eléréséhez szükséges”.

Az európai elfogatóparancs joghatásai azonban akkor is kimerültek, ha az átadást a külföldi büntetőítéletnek a végrehajtó állam területén történő végrehajtás céljából történő elismerését követően megtagadták. A 2008. november 27-i 2008/909/IB tanácsi kerethatározat 22. cikkének (1) bekezdése ugyanis kifejezetten előírja, hogy a kibocsátó állam nem folytathatja azon büntetés végrehajtását, amelynek végrehajtása a végrehajtó államban már megkezdődött.

Ennélfogva egyértelmű, hogy az európai elfogatóparancs elérte célját mind abban az esetben, amikor az átadás végrehajtásra került, mind pedig abban az esetben, amikor a külföldi büntetőítéletnek a végrehajtó állam területén történő végrehajtás céljából történő elismerését követően megtagadták azt, és a végrehajtás megkezdődött.

Mindezek alapján, mivel a 2018. november 28-i (EU) 2018/1862 európai parlamenti és tanácsi rendelet 55. cikkének (1) bekezdése előírja a figyelmeztető jelzés SIS-ből történő törlését abban az esetben, ha az átadás végrehajtásra került, teljesen észszerű és következetes az a megfontolás, hogy ezt a rendelkezést úgy kell tekinteni, hogy az értelmezés útján kiterjed arra a hasonló esetre is, amikor az átadást azt követően tagadták meg, hogy a büntetőítéletet a büntetésnek a végrehajtó állam területén történő végrehajtása céljából elismerték, és a végrehajtás megkezdődött. Ennek az az oka, hogy az európai elfogatóparancs mindkét esetben elérte célját, [így] a figyelmeztető jelzést törölni kell a SIS-ből, ugyanezen 2018. november 28-i (EU) 2018/1862 rendelet (46) preambulumbekzdésének rendelkezésével összhangban, amely szerint „a figyelmeztető jelzés csak annyi ideig őrizhető meg, amennyi idő a bevitele céljának eléréséhez szükséges”.

Amennyiben a kibocsátó tagállam, amely a 2018. november 28-i (EU) 2018/1862 európai parlamenti és tanácsi rendelet 26. cikke alapján bevitte a figyelmeztető jelzést a SIS-be, az 55. cikk (1) bekezdésével összhangban nem törli a figyelmeztető jelzést, a végrehajtó tagállam kérheti a törlést a kibocsátó tagállam SIRENE irodájától az ugyanezen rendelet 24. és 25. cikkében foglaltakhoz hasonlóan, amely esetben a figyelmeztető jelzést bevívó tagállam SIRENE irodája a végrehajtó állam kérelme alapján köteles a megjelölés csatolására vagy jelen esetben a figyelmeztető jelzés törlésére.

Amennyiben az uniós jog ezen értelmezése érvényesül, EDS kérelmének helyt kell adni, mivel a Corte d'appello di Napolinak (nápolyi fellebbviteli bíróság), mint az elismert ítéletet végrehajtó állam végrehajtási bíróságának, kérnie kell Románia mint tagállam SIRENE irodáját, hogy törölje a SIS-ből a kérelmezővel

szemben 2019. február 8-án kibocsátott európai elfogatóparancsra vonatkozó figyelmeztető jelzést.

Ennélfogva az EUMSZ 267. cikk alapján előzetes döntéshozatal iránti kérelmet kell előterjeszteni.

4.§ Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

Az eljáró bíróság azt kéri az Európai Unió Bíróságától, hogy állapítsa meg, hogy az alábbi cikkek egymással összefüggő rendelkezéseit:

- a 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározat 4. cikkének 6. pontja;
- a 2008. november 27-i 2008/909/IB tanácsi kerethatározat 22. cikkének (1) bekezdése és 25. cikke;
- a 2018. november 28-i (EU) 2018/1862 európai parlamenti és tanácsi rendelet 24., 25. és 26. cikke, valamint 55. cikkének (1) bekezdése;
- a 2018. november 28-i (EU) 2018/1862 európai parlamenti és tanácsi rendelet (46) preambulumbekkezdése;

úgy kell-e értelmezni, hogy

1. ha a végrehajtó állam megtagadta a személy átadását, amelyet a kibocsátó állam büntetőítélet végrehajtása céljából kibocsátott európai elfogatóparancs alapján kért, és elismerte az ítéletet, elrendelte a büntetésnek a területén saját nemzeti joga alapján történő végrehajtását, és a végrehajtás megkezdődött, a kibocsátó állam köteles törölni a SIS-be bevitt figyelmeztető jelzést és visszavonni az európai elfogatóparancsot;
2. mindaddig, amíg a kibocsátó állam a törlést és a visszavonást nem hajtotta végre, a végrehajtó állam igazságügyi hatósága jogosult arra, hogy a kibocsátó állam SIRENE irodáját kérje a figyelmeztető jelzés SIS-ből való törlésére, és a SIRENE iroda köteles ezt megtenni?

5.§ Az Európai Unió Bírósága eljárási szabályzatának 107. cikke szerinti sürgősségi előzetes döntéshozatali eljárás iránti kérelem

Az eljáró bíróság azt kéri az Európai Unió Bíróságától, hogy sürgősségi előzetes döntéshozatali eljárás keretében járjon el, mivel EDS, bár az átadás megtagadását követően az Olaszországban történő végrehajtás céljából elismert, az európai elfogatóparancs tárgyát képező büntetés letöltését megkezdte és befejezte, nem utazhat az Európai Unió egyik tagállamába sem anélkül, hogy a letartóztatás valós veszélyének lenne kitéve, amíg a Románia mint tagállam által a mára joghatásait

kimerítő, 2019. február 8-i európai elfogatóparancsra vonatkozóan bevitt figyelmeztető jelzést nem törlik a SIS-ből.

Ennélfogva EDS személyes szabadságának és európai területen belüli szabad mozgáshoz való jogának védelme közvetlenül az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés elbírálásától függ.

Amennyiben ugyanis az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésre a fentiek szerint igenlő választ kellene adni, a figyelmeztető jelzést törölnék a SIS-ből, és a kérelmező szabadon mozoghatna az Európai Unió területén anélkül, hogy a mára joghatásait kimerítő, 2019. február 8-i román európai elfogatóparancs végrehajtása keretében letartóztatnák.

[omissis] [útmutatás a nemzeti hivatal részére].

Nápoly [omissis] 2023. július 4.

[omissis]

MUNKADOKUMENTUM